

Foreningen Forn Sed
Postboks 8851
Youngstorget
0028 Oslo
Norge

www.forn-sed.no

Web-redigering:
thomas@forn-sed.no
oyvind@forn-sed.no

FFS E-postadresser:
forening@forn-sed.no
styret@forn-sed.no

Bladredaktør
niheimir@forn-sed.no

Lampen
LYSER
- når det er kveld,
helt på hell.

Kan du høre meg
- Følg mi lampe!

Odins stemme –
sammenfattet.

*Alle artikler og innlegg står for
hver skribents egne meninger og
er deres åndsverk, og gjenspeiler
ikke nødvendigvis FFS sin
oppfatning.*

**Bilde: Malt av Georg
von Rosen – Oden
som vandringsman,
1886.**

Hentet fra Wikipedia, den frie
encyklopedi

Innhold

Bilde: Malt av Georg von Rosen – Oden som vandringsman, 1886.....	1
<i>Innhold</i>	2
Redaktørens hjørne	2
Langobardene av Vidar Freddysson	3
Hvem var langobardene?.....	4
Paulus Diaconus og langobardenes historie.....	5
Arkeologiske spor etter langobardene	9
Santa Lucia: Hvem var hun? Av Ingar Knudtsen	12
Thorre og Vinteren. Av Øyvind Siljeholm	14
Innmelding i FFS Av Øyvind Siljeholm	15
Når skjer hva og hvor Lokale annonseringer Fast spalte	16
Behov for kontakt og støtte:	16

Redaktørens hjørne

Hei igjen nye lesere og gamle lesere av NiHeimer.

Foreningen Forn Sed hilser alle dere som har interesse av folketro og dens religiøse skikker i dagens samfunn, og ønsker dere en god og lang midtvinterfest.

Jeg vil også glede meg med folketroen i Finland som nå har fått web-siden <http://www.taivaannaula.org> og som har noen fine engelsk språklige sider som man kan lese om man ikke kan finsk.

NiHeimer er et selvstendig organ innen Foreningen Forn Sed, og skal fungere som nyhetsformidling og medlemsavis for foreningens medlemmer.

Absolutt alle artikler og innlegg står for skribentenes egne meninger og er deres åndsverk, og gjenspeiler ikke nødvendigvis FFS sin oppfatning.

Med vennlig hilsen

Øyvind Siljeholm
Redaktør i NiHeimer

niheimir@forn-sed.no

Langobardene av Vidar Freddysson

Da jeg studerte arkeologi på Blindern, kom jeg over en liten germansk stamme som kalte seg langobarder. Først var de bare et navn på et historisk kart, som flyttet seg etter hvert som tiden gikk. Men så begynte denne stammen å få enkeltpersoner med spennende historier og hendelser. Jeg ønsket å vite mer og gravde meg ned i alle dokumentene jeg fant.

Da jeg fikk tilbud om å reise ned til Italia, for å studere langobardene der, kunne jeg ikke si nei. Når jeg fikk se med egne øyne etterlatenskapene til disse krigerne, fikk jeg en rar følelse av familiaritet, etter alle år med å lese om vikinger. Langobardene var en slags vikinger til hest, i stedet for båt. Jeg har en mistanke om at godeste J. R. R. Tolkien brukte dem som modell da han skapte rohirrim, da det er nesten umulig å se forskjell på disse rytterkrigerne og langobardene. Håper jeg med denne artikkelen kan vekke nysgjerrigheten til flere om disse langobardene.

Hvem var langobardene?

Langobardene var en germansk stamme, og kommer fra øvre Elben. Deres språk tilhørte den vestgermanske språkgruppen – eller dialekt. Den blir karakterisert som likt frisisk-angelsk, med noen nordiske trekk. Likhetene mellom det arkeologiske materialet i øvre Elben og Gotland og Öland, kan tyde på at en forbindelse mellom disse. Noël C. De Caprona mener at Gotland eller Öland kan være Paulus Diaconus' Scadinavia. Sjælland kan være det samme som Scoringa, da Sjælland huset en av de to vandalske stammene. Neil Christie er litt mer usikker på denne teorien, men vil heller ikke se helt bort fra den. Foreløpig er alle bare enige om at de holdt til ved øvre Elben i de første 2-300 årene e.v.t., og at de var krigerske. Tacitus sa de var få i antall, men det tok de igjen ved villskap.

Ved å ha kontroll over Elben hadde også langobardene kontrollen over handelen med Romerriket som gikk via Elben og Donau. Det kan være grunnen til stammens blomstring i denne perioden. Under Marcomanner krigen (166-8 e.v.t.) stilte langobardene ryttertropper på marcomannernes side. Siden langobardene holdt med den tapende part (se filmen Gladiator) gikk det dårligere med langobardenes handel med Romerriket. I denne perioden blir funnene rikere på Jutland og Sjælland. Stammene her hadde sloss med romerne. Når langobardene setter kursen for Rugiland og Pannonia, går langobardene som blir igjen etterhvert opp i den saksiske stammen. De beholder likevel "bard" navnet (les Beowulf, Widsith og Saxo Gramaticus).

På veien til Rügiland og Pannonia hevder Paulus Diaconus at langobardene frigav treller som ble tatt opp som langobarder. Også beseirede folk gikk inn i langobarder stammen. Heriblant herulene og rugier, samt gepider. I denne sammenheng kan det være interessant å merke seg at Rothari hevdet selv han var harod (hordar- fra Hordaland).

Paulus Diaconus og langobardenes historie

Paulus Diaconus var selv en langobard, født omkring år 725 e.v.t. og døde omkring 795 e.v.t., og sønn av Warnefrit og Theudelinda. Det var først etter at han kom hjem fra Frankerriket i 786, hvor han hadde forhandlet om løsgivelse av gisler, blant annet sin bror, etter langobardenes fald mot frankerne i 774 og 776, at han begynte å skrive langobardenes historie. Han skrev helt til sin død, og ble ikke ferdig.

Ifølge Paulus Diaconus kommer langobardene fra Scadinavia (Skandinavia?) under navnet vinnilierne (de små venner/lille venner). P.g.a. overbefolkning på øya, ble vinnilierne delt i tre grupper, og kastet lodd for å se hvem som måtte forlate fedrelandet. De som måtte reise valgte seg til høvdingene brødrene Ibor (Ívarr?) og Aion (Áki?), og dro til Scoringa (kystlandet). Her møtte vinnilierne de krigerske vandalene, som krevde skatt av dem. Under råd fra sin mor Gambara (Gunnvor?), nekter de å betale til vandalene. Siden Godan (Óðinn) er på vandalenes side og vil gi dem seier, drar Gambara og oppsøker Godans kone Frea (Frigg/Freyja) til råds. Frea sa at alle kvinnene skulle binde håret rundt ansiktet så det lignet skjegg, og sammen med mennene stille seg opp på det sted hvor sola først traff bakken om morgenen. Det gjorde så vinnilierne, og da Godan så denne merkelige hæren så sa han: "Hvem er de langskjeggene der?" Frea sier at siden Godan hadde gitt dem navn burde han også gi dem seier. Dette innrømmer Godan og vinnilierne vinner slaget mot vandalene. Etter dette blir de bare kalt langskjeggene -langobardene.

Fra Scoringa dro langobardene til Mauringa (Moringen?). På veien ble de stanset av Assipiterne som nektet dem gjennomreise. Assipiternes hær var stor, men på grunn av kynokefalene *1 (Mennesker med hunde- og/eller ulvehoder) (Healfhunding/Hunding/Ulfheðinn *2 (Berserker kledd i ulveskinn. Krigere som tilhørte Óðinn) ? blant langobardene, turte de ikke å gå i åpen krig. Derfor ble det til at en kjempe fra

hver av leirene skulle kjempe mot hverandre. En trell fra langobardene tilbød seg å kjempe imot assipitenes kjempe, mot at han og hans familie ble frigjort. Det ble han lovet, og han vant kampen, og ble fri. Langobardene fikk passere. Når langobardene kom til Mauringa, frigav de flere treller for å kunne øke hæren.

Langobardene blir i Mauringa en stund, og etter at Ibor og Aion var døde, ble Aions sønn, Agilmund (e.v.t. 380-410) valgt til konge. Agilmund finner et barn i en dam, som han redder og gir navnet Lamissio. Denne Lamissio (e.v.t. 420) blir konge etter at Agilmund blir drept i et slag mot vulgarierne (bulgarere). Lamissio hevner Agilmund, men blir selv drept i slaget. Da ble Lethu (e.v.t. 420-460) valgt til konge, og etter ham sønnen Hildeoc (e.v.t. 470), og etter ham igjen Gudeoc (e.v.t. 480).

Under ledelse av Gudeoc, og etter hans død sønnen Claffo (e.v.t.500), dro langobardene til Rugiland (Mähren og den del av Østerrike som ligger nord for Donau). Etter Claffo ble hans sønn Tato (e.v.t.510) konge. Da forlot langobardene Rugiland, og bosatte seg i Feld (Marchfeld, nordøst for Wien). Etter tre år i Feld kommer kong Tato i krig mot herulenes konge Rodulf. Tato vinner krigen mot herulene, og vinner stort bytte og ry. Men han blir drept av sin nevø Waccho (e.v.t. 510-540) som gjør seg til konge over langobardene. Tatos sønn Hildechis flyktet til gepidene, og etter dette ble det fiendskap mellom gepidene og langobardene. Waccho går også til krig mot suaverne (baiere?), og legger disse under seg. Waccho hadde tre hustruer Thüringerkongens datter Ranicunda, gepiderkongens datter Austringusa og herulerkongens datter Salinga; med henne fikk han sønnen Walthari (e.v.t. 540-547), som ble konge etter ham.

Audoin (e.v.t. 547-560) ble konge etter Waltari, og med ham dro langobardene inn til Pannonia (Østerrike og Ungarn vest for Donau). Her blusser striden opp mellom gepidene, under kong Turisind, og langobardene opp. Langobardene vinner over

gepidene i et slag hvor Turisinds sønn, Turismod, blir drept av Audoins sønn Alboin. Alboin (e.v.t. 560-572) ble konge etter Audoin. Freden med gepidene varte ikke evig, for etter Turisinds død, ble hans sønn Cunimund konge over gepidene. Cunimund ønsket hevn over langobardene. Alboin vant over gepidene nok en gang med hjelp fra sine nye forbundsfeller avarene (tidligere hunnere).

Den keiserlige sekretær Narsis styrte den gangen Italia, og sendte sendemenn til Alboin, og spurte om hjelp til å kjempe mot goterkongen Totila. Alboin sendte da noen hjelpetropper, som hjalp romerne med å bli kvitt goterne * 3(Året er 550, så det må ha vært til Audoin og ikke Alboin som sendte romerne hjelp). Etter seieren mot goterne fikk langobardene rike gaver og ble etter dette Romerstaten til hjelp mot alle dens fiender. Da nå denne Narsis kom i uklarheter med keiser Justinus og dronning Sofia av Konstantinopel, sendte han sendemenn til Alboin, og lurte på om ikke langobardene ville forlate Pannonia og bosette seg i Italia. Etter å ha gjort avtale med avarene om at de kunne bosette seg i Pannonia, mot at langobardene kunne få lande tilbake hvis det skar seg i Italia, ledet Alboin langobardene inn til Italia (år 568-569).

Da langobardene gikk inn i Italia, gikk de samtidig ut av forhistorien og inn i historien. Konge rekken etter Alboin er: Clef (572-574), etter ham var det ti år hvor de langobardiske hertugene styrte uten en samlende konge. Etter at disse ti år var gått valgte hertugene Authari (584-590) til konge. Han var den først kongen med tilnavnet Flavius, noe alle kongene hadde etter ham. Dernest er kongerekken Agilulf (590-616), Adaloald (616-626), Arioald (626-636), Rothari (636-652), Rodoald (652-653), Aripert I (653-661), Perctarit (661-2, 672-88), Godepert (661-662), Grimoald (662-671), Garibald (671-672), Cunicpert (679-700), Alahis (c. 688-689), Reginpert (700-701), Aripert II (701-712), Ansprand (712), Liutprand (712-744), Hildeprand (735-744), Ratchis (744-9, 756-7), Aistulf (749-756), Desederius (757-774) og Adelchis (759-774).

Med så lang kongerekke, knytter det seg også mange historier, og det å fortelle dem her ville tatt for lang tid. Like vel føler jeg at jeg må gi noen korte trekk av historien. Alboin gikk inn i Italia fra dagens Slovenia. Forumjuli (Cividale) blir den første byen som kommer inn under langobardene. Etter hvert blir hele Nord-Italia tatt. Den langobardiske hæren besto av 100.000 langobarder, kvinner, barn og trelle inkludert, og 20.000 saksere. Langobardene må derfor ha utgjort et mindretall i forhold til lokalbefolkningen. Dette tyder på at de ikke fikk så stor motsand. I tiårsperioden hvor det var hertugene som styrte, ble nesten resten av Italia tatt. Unntaket var skotuppen og ankelen av landet, og byene Roma og Ravenna. Romerne klarte også å beholde en korridor over Umbria mellom byene. Den sydlige delen av Langobardia besto av hertugdømmene Spoleto og Benevento. Hovedstaden var byen Pavia i Nord-Italia. En av grunnene til at langobardene fikk så lett match, kan ha vært byzantinernes upopulærhet i Italia. Siden byzantinerne stadig var i krig mot perserne, tok de store skatter for å holde hæren ved like. Langobardene krevde ikke så store skatter. Det var langobardene som utgjorde hæren, mens lokalbefolkningen var bønder og sto for matproduksjon. Féavl var det eneste matnyttige langobardene drev med. Rikdom måltet etter antall kveg.

Da langobardene inntok Italia, var de til dels hedenske og tildels arianske, samt noen katolske. Kong Rothari (636-652) fikk skrevet ned langobardenes lov. Rothari var selv arianer, men hadde likevel to biskoper, en ariansk og en katolsk. Det at de var arianske gjorde at de ikke sto i så god fot med paven i Roma opp igjennom tidene. Selv ikke etter at de konverterer til katolismen hjelper på forholdet. Det blir også langobardenes bane.

Paulus Diaconus historie slutter med kong Liutprand (712-744), og langobardenes storhetstid. Etter Liutprand går det bare nedover, og det ender med at frankerne, med

Karl den Store i spissen, legger Langobardia (Nord-Italia) inn under Frankerriket i år 774. Det langobardiske hertugdømmet Benevento i syd holder stand helt til 1077. Da blir hertugdømmet invadert av normannerne på pavelig oppfordring.

Arkeologiske spor etter langobardene

Når langobardene dukker opp i historiske kilder for første gang, mellom år 1-100 e.v.t., befinner de seg rundt den øvre del av elven Elben. De romerske forfatterne er Velleius Paterculus, Strabo og Tacitus. På midten av det 2. århundrede, bekrefter Claudius Ptolemius, at langobardene fortsatt befinner seg i området rundt øvre del av Elben, mellom stammene Chauci og Suevi (svebere).

Når det gjelder arkeologiske funn knyttet til langobardene er det bare gravmateriale vi har å støtte oss til. Det er ikke funnet noen hustufter eller annet som kan knyttes til langobardene. Til gjengjeld er gravmaterialet rikt. Ved øvre del av Elben er det urnegraver, eller kremasjonsgraver, som blir knyttet til langobardene. Asken ble begravd i bronsekar og den døde kunne få med seg skjold, lanse/spyd, sverd, fibulaer og annet personlig utstyr. Funnmaterialet er forbausende lik urnegraver fra Gotland og Öland i dagens Sverige. Dette kan jo tyde på skandinavisk tilknytning, men de lærde strides.

Når langobardene slår seg ned i Pannonia begynner de også med en annen gravskikk. Nå har de inhumasjonsgraver sammen med urnegraver. Inhumasjonsgravene blir etterhvert mest vanlig. Manns og kvinnegraver er fortsatt avskildt, og mannsgravene er fortsatt krigergraver med alt våpen og utstyr som trengs for å sloss. Også heste utstyr blir vanligere. Noen graver er spesielle, ved at hele huskonstruksjoner er bygd, opptil to etasjer, under jorda. Den døde ligger i det nederste rommet. Om husene for de døde er lik husene til de levende er ikke godt å si, da det ikke er funnet spor av hus

eller gårdstun etter langobardene over jorda.

De langobardiske kvinnene er lett å kjenne igjen, da de bærer fibulaene mellom lårene, i stedet for ved skuldrene slik andre germanske kvinnene gjør.

Dyreornamentikken er i stil I, og omtrent samtidig som Alboin leder langobardene inn i Italia, går de over til stil II. Det samme gjør forresten befolkningen på Öland og Gotland. Tilfeldig? Lar det spørsmålet bli stående ubesvart, da de lærde strides om betydningen av dette.

I Italia, hvor langobardene blir mer kristne, får de en mer kristen øst-vest orientering av gravene, men de fortsetter med å gi den døde gravgaver. Kvinnegravene får etter hvert mer og mer romersk preg. Den germanske dyreornamentalske fibulaene blir sakte men sikkert erstattet med romerske fibulaer. Kvinnene begynner også med øreringer. Hos mennene er det fortsatt krigeren og hans utstyr som blir begravd. Den germanske dyreornamentikken fortsetter også å være sterkt representert i mannsgravene, i hele perioden, til Langobardias fall i 774.

Det er først i Italia at langobardene setter andre spor enn graver. For det første entret de inn i en litterær verden, og deres historie ble nedskrevet. De lot også bygge kirker. Langobardene brukte enten lokale eller byzantinske håndverkere, og det går derfor ikke ann å snakke om langobardisk byggeskikk eller stil. Men når det kommer til kirkekunsten er den litt spesiell. Erkeengelen Mikael blir en slags hevgud i kamp mot dragen i langobardisk kirkekunst (kanskje Mikael ble sett på som hevguden Viðarr?). De er også glade i slanger og fabeldyr i flettverk i hverandre. Husene langobardene bodde i var lik dem som befolkningen forøverig.

Dette ble en veldig kort historie om langobardene, men jeg anbefaler alle å skaffe seg Paulus Diaconus sin "Langobardenes histoie".

For de som ønsker å lese mer om denne germanske stammen, anbefaler jeg følgende litteratur:

Ausenda, G,

2002 The Segmentary Lineage in Contemporary Anthropology and among the Langobards. I After Empire, Towards an Ethnology of Europe`s Barbarians, red. av G. Ausenda. The Boydell Press, San Marino

Christie, N.

1995 The Lombards. Blackwell, Oxford

de Caprona, N. C.

1995 The Longobards, A Tentative Explanation. SI, Noël C. de Caprona

Geary, P. J.

1983 Ethnic Identity as a Situational Construct in the Early Middle Ages. I Mitteilungen der Anthropologischen Gesellschaft in Wien, red. av M. Kremser, s. 15-26. Anthropologischen Gesellschaft in Wien, verlag Ferdinand Berger & Söhne, Wien

Jones, S.

1997 The Archaeology of Ethnicity, Constructing Identities in the Past and Present. Routledge, London

Wolfram, H.

1970 The Shaping of the Early Medieval Kingdom. University of Vienna, Wien

Santa Lucia: Hvem var hun? Av Ingar Knudtsen

Hvem i all verden er det vi feirer når vi feirer Lucia? Skal man tro svaret fra kirka så befinner vi oss brått i en fantasiverden med en jomfruelig (hva annet!) helgen som var født rundt år 300 og døde som ung etter at hun hadde utført mirakler og vist en enestående fromhet:

Da en hedensk mann beundret øynene hennes skar hun dem ut og sendte dem til ham med bønn om heretter å få være i fred. De prøvde å trekke henne ut av templet der hun var fengslet etter å ha blitt angitt som kristen til romerne. De ville dra henne gjennom gatene til spott og spe for alt folket. Men hun ble stående som en urokkelig statue og lot seg ikke flytte enda de festet reip til henne og forsøkte å trekke henne ut både med mannekraft og oksekraft!

Hun ble forsøkt brent, men flammene vek unna. Kokende olje ble kastet over henne, men hun var uskadd. Til slutt stakk de henne med sverd, men hun døde ikke før en prest kom og ga henne sakramentet.

Og alt sammen skjedde fordi hun ville forbli jomfru. Eller alternativt fordi hun var kristen. Eller begge deler.

Jaja, en kan si hva en vil om kirka, men den kan dette med å smøre tjukt på... credo quia absurdum. Kristendommen er en religion basert på lån. Fra jomfrufødselen til den tomme grava, hadde jeg nær sagt. Nesten ikke en eneste virkelig viktig høytid eller begivenhet har røtter i kristendommen sjøl, den har overtatt gamle merkedager og pumpet dem fulle av hellige eventyr. Gamle gudinner og guder som nektet å la seg avlive ble til helgener og deres kraft kom med ett fra deres fromhet og trofasthet og hengivenhet til Gud.

Opprinnelsen til Lucia er etter all sannsynlighet så motsatt kirkas påstand som den kan bli. Hun er Juno Lucina eller Lucetia, Lysets Mor. Ei gudinne som gav lysets og synets gave og hvis symbol var ei tent lampe.

Den naive legenden om jomfrua som ikke lot seg flytte har likevel rot i virkeligheten. Den skriver seg tilbake til et Lucetia-tempel der kristne vandaler forsøkte å ødelegge og "drepe" gudinna. De plukket ut juvelene som var øynene hennes. Men det viste seg langt vanskeligere å ødelegge eller fjerne selve statuen. Til slutt ble den hakket i stykker og båret ut stykkevis.

Legendene omkring både denne hendelsen og andre ble slik at kirka fant det best å føye "Lucia" inn i helgenenes etter hvert ganske store flokk. Men parallelt med dette ble hun fortsatt tilbedt i all hemmelighet av både "hekser" og av vanlige mennesker som den hun en gang var – lysets gudinne, den som åpnet barns øyne og gav dem synets gave.

Vi må huske at gammel tro og religion levde i beste velgående sammen med

kristendommen til langt inn i middelalderen og enda senere. Kristendommen var de mektiges religion, den tilhørte de utdannede, prester og munkes som kunne lese latin. Folk beholdt stort sett sine formødres - og forfedres tro påplussset fantasifulle historier om Maria og Jesus som en slags "moderne" utgav av Isis og Horus.

Etter hvert kom mange til å se Lucia-figuren som en slags kvinnelig Kristus og mange av de samme mirakler som Jesus gjorde kunne hun også gjøre. Hun kunne lege sjuke, og særlig kunne hun gi blinde synet tilbake.

Den norske feiringa kommer i all hovedsak fra de svenske tradisjonene, og jeg synes det i grunnen er en ganske vakker tradisjon. Men det er kanskje på tide å se den virkelige Lucia i øynene? Hun som ble "drept" ikke av hedninger, men av kristne tempelrøvere.

Feires den som feires bør.

Artikkelen er skrevet av Ingar Knudtsen

Om denne Forfatteren:

Ingar Knudtsen fra Kristiansund debuterte i 1975 med novellesamlingen Dimensjon S (Gyldendal).

Han har oppnådd stor anerkjennelse, spesielt som fantasy-forfatter, med sine nesten 30 romaner og novellesamlinger. Han har skrevet ungdomsbøker og voksenlitteratur, både romaner og novellesamlinger.

Hans mangfoldige forfatterskap kjennetegnes av en evne til å gå under overflaten og vise at en sak alltid har flere sider, at mennesker verden over har flere likhetspunkter enn forskjeller, uansett kjønn, rase eller tro.

Thorre og Vinteren. Av Øyvind Siljeholm

Toastmaster: Det var en gang at samiske slektsfar Thorre skulle ut på jakt, da såg han ei kvinne.

Far til Thorre, som heiter Snø den Gamle eller Snær in gamli, Og det snødde med den gamle denne dagen, og var den venaste dagen i livet til Thorre, da han såg denne kvinnen. Driva, Fonn og Mjoll, sysken til Thorre, var no heilt andre plasser, og berre Thorre og kvinnen vart aleine. **Ho** fanga han, nakne mannen min, sa det i lia.

Thorre feng datteren Goe, så sant som januari og februar, og seinare sonene Nor og Gor. Det er sant det, mor. Ja, det er det.

Kongsfyrstene Nor og Gor levde i Finland (ca 500 år e.kr) og var i utbredelse:

Nor sin slekt, gir Trond og Agde, som igjen gav navn til de fylkene i Norge, og Nor levde selv i Trondheim, og i Møre og i Oppland. Gor sin slekt dro utover langs den botniske viken, og nedover og ut Østersjøen og bosatte seg på øyene der, som nå knapt i tid heter Danmark.

For så å finne Goe eller Gjøl, som så ofte før hadde smeltet litt på samiske slektsfar Thorre sin kalde klarhet, men akk nå så **var Goe blitt borte**. Så måtte de helt til Hedmarken etter Goe. **Hun** fulgte heller gras og lyng blant granen og furuen, nett som kvenene gjorde siden over 13 århundre seinere. Som Huldra , vår Vrå og vår skogs Frue, framleis gjere, og Goe forelsket seg i Rolf. Men **mennene** sa at Rolv av Berg hadde teki henne med seg.

Historisk så dominerte Samene altså Østerdalen sterkt i Hedmarken fram til 700 år e.kr.så Rolv av Berg vart og ein samisk slektsfar for meg, personlig.

Den **Tvekampen** mellom Rolv av Berg og Nor, broren til Goe, endte **uavgjort**. Slik ble det til at samenes slekt også i dette nye paret, Goe og Rolv, ble blandingen også i folket sørover fra Hedmarken. Og Nor fikk ei kône fra Hedmarken også.

Då kristendomen ble tvungen på samiske liv og folk flest, mange århundre seinere, blir alt folket værenes likevel i dette nære samhaldet, og dette blei stundom gitt som ros til kristentrua, men vi

veit no betre. Da trur eg vi dyrker nærleiken med våre samiske førslekt att – så lykke til med Thorreblotet kvar og ein.

Eit barn leser høyt: Å hjelpe hverandre og å måle hverandres styrke, vært best gjort der formødre slekten og forfedreslekten alt har gjort mykkje (av mat og drikkje). Dette er første Thorre-blotet mitt i Januar, og kan heilt til Goe i Februar. Ja, så då kan ungane kome til høstjevndøgnet☺ med ny masen, om når og hvor neste Thorreblotet skal være.

Toastmaster: La nå sommergrøden og fra høsten som var, i øl og mat, få blaute deg Thorre, på alle fat, og gjerne som ho Goe. Løp du sjølv Thorre med ein fot barføtt og den andre inni broki, ”I mi og”, let det fra en anden kvinne. ”I mi og” let det fra en anden mann. Akkurat, La oss her få drikke som seg sømmelig seg bør, og gjerne sees vi til midten av Gjø, i februar. Toastmasteren ser omkring på de tomme bord: Du Thorre, Løp du Thorre nå, du må ordne til, ser ek. Løp! Løp! Thorre tar seg først å spring i tull rundt inni huset, og så ut døra. Da kom alle fram med all sin mat og drykkje, og talerkener og krus de hadde børi med seg, og holdt godt skjult, og så skunda de seg og dekket til bords mens Thorre stakkar sprang ut og rundt huset, (Stikk ut og hent Thorre du) og så skålte de så til husvertinnen eller husverten som nå kom inn att, som hadde løpt omkring først i tull inni festsalen i huset og så lenge, lenge utenfor huset: med ein fot inni broka, og med berrfoten føre, slik Thorre plar gjøre. Thorre sin skål!

Øyvind Siljeholm
Enebakk

Ein av Oppslagskildene: websider fra Heimskringla.no

Innmelding i FFS

Av Øyvind Siljeholm

Les det private innlegget i NiHeimer nr.1 2007 (redaktørens kommentar☺).

Tenker dette er nok – Velkommen skal du være som medlem i Forn Sed foreningen!

Når skjer hva og hvor
Lokale annonseringer
Fast spalte

19. januar: Thorreblot, Sandbakken ved Oslo.

Invitasjon til Thorreblot.

Foreningen forn sed inviterer til Thorreblot lørdag 19.januar kl 18.00 på Sandbakken i Østmarka utenfor Oslo.

Etter blotet blir det servering av serveringsstedets fullmåne suppe og dessert. Vi har bestilt foredrag om tro og overtro i Østmarka nå i revidert utgave, slik at det ikke blir så kjedelig for de få som har hørt det før.

Sandbakken har denne kvelden vanlig åpent utover kvelden så vi kan derfor ikke regne med å få lokalene for oss selv.

Meld dere på til meg slik at jeg får vite hvor mange vi blir.

Dere får nærmere vei beskrivelse eller avtale om transport ved behov.

God Jul

Hilsen Ine Rosland

Mail adresse: inerosland@c2i.net

Se også <http://forn-sed.no/2008/2008-aktiviteter.html>

Behov for kontakt og støtte:

Benytt gjerne mailforumet forn sed etter at du er blitt medlem i foreningen Forn Sed. Se på web-sidene www.forn-sed.no etter innmeldingspapirer , fyll ut og send og meld deg inn i foreningen Forn Sed, Vær din egen støtte til deg selv sammen med oss andre i FFS. <http://mailman.spirituellkultur.org/mailman/listinfo/fornsed>

Du kan også benytte Ratatosk som er et uavhengig diskusjonsforum om paganisme, hedendom og polyteisme med hovedorientering mot gammelnordisk eller norrøn sed, kultur og folketro, og bevaring og fornyelse av denne.

<http://mailman.spirituellkultur.org/mailman/listinfo/ratatosk>

Send oss e-post adressen din – så får du tilgang!